

tre no vint-i-cinc
nt-i-cinc anys de

es diu cristià, però
pis de base del

bertat per la llengua
es"

relleu la manca de llibertats polí-
tiques, de premsa i de justícia
social existent a l'Estat, i l'o-
pressió de Catalunya i de la se-
va llengua i cultura.

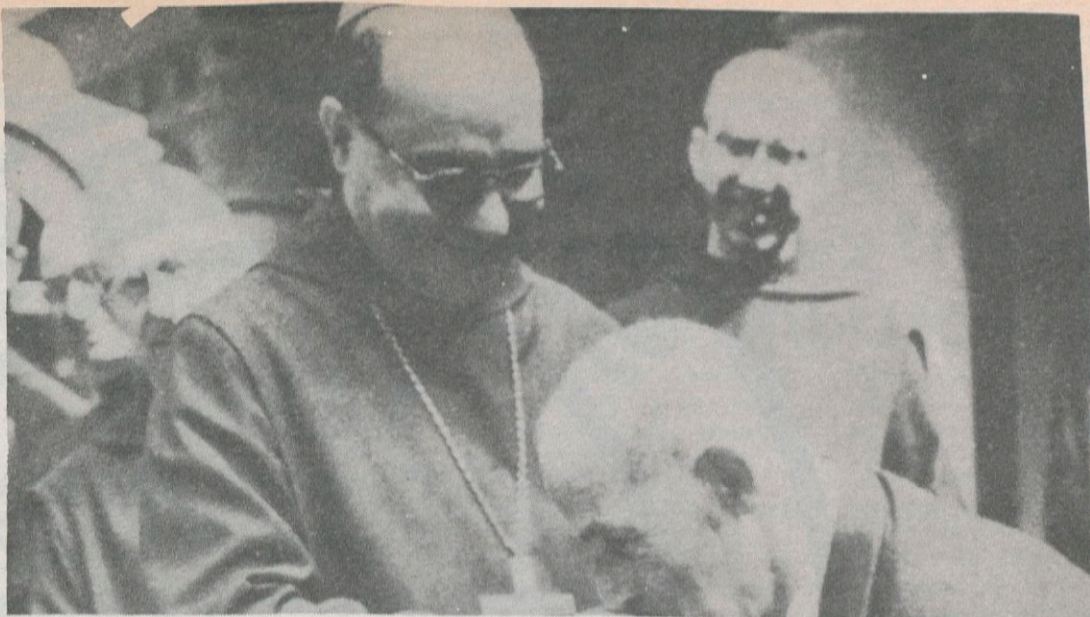
Fraga, ministre aleshores
d'"Información y Turismo", or-
denà que les declaracions fossin
publicades a "El Español", per
tal d'atacar el pare Escarré. Hi
hagué diverses reaccions, com
calia esperar. Però la veritat
"cantada" per l'abat de Catalu-
nya s'imposà. I el monestir
s'omplí de cartes d'adhesió...

edès ha erigit a la memòria del seu fill il-

Textos d'Emili Casademont

i Comas

L'abat Escarré amb el professor alguerès, Pasqual Scanu.

Cronologia

1908

15 d'abril.- Neix a l'Arboç del Penedès. Primer fill de Jaume Escarré i Aurèlia Jané.

26 d'abril.- Batejat a la parroquial de Sant Julià de l'Arboç, amb els noms de Francesc, Jacint i Carles.

1923

8 de setembre.- Ingressa, a Montserrat, al Col·legi per als aspirants a monjos.

1925

31 d'agost.- Entra al monestir com a novici. Rep el nom d'Aureli Maria.

1926

5 de setembre.- Fa la professió de vots temporals.

1930

11 de juliol.- Professió solemne.

1933

3 de setembre.- Ordenació sacerdotal.

1936

Juliol.- Abandona el monestir

amb tota la comunitat. Passa a Itàlia i s'estableix a Roma. Orienta la fundació de les monges de Viboldone.

1938

30 d'abril.- Entra a l'Espanya franquista per incorporar-se al grup de monjos refugiats a Belascoain, prop de Pamplona.

1939

29 de gener.- Arriba a Montserrat, encarregat de recuperar el monestir. Comença a reorganitzar-ne la vida.

5 d'abril.- L'abat Marcet el nomena prior.

1940

Juntament amb l'abat Marcet és designat visitador apostòlic de les monges benedictines de Catalunya.

1941

27 de febrer.- Abat coadjutor de l'abat Marcet, per elecció de la comunitat.

3 de març.- Pren el govern del monestir.

27 d'abril.- Benedicció abacial.

1943

Elegit visitador de la província hispànica de la Congregació de Subiaco.

1946

13 de maig.- Abat de Montserrat, en morir l'abat Marcet.

1947

Març.- Visitador apostòlic de les monges benedictines de tot Espanya.

27 d'abril.- Festa de l'entronització.

1952

8 d'agost.- Acaba de visitador de la província hispànica. És elegit per succeir-lo el seu antic prior dom Emilià M. Riu.

1958

8 de desembre.- Al sermó de la Immaculada, defensa de l'acció de l'Església; primer enfrontament obert amb el poder públic.

1959

23 d'abril.- Consagració de l'altar major de Montserrat pel cardenal Tisserant.

1961

10 d'octubre.- Elecció de dom Gabriel M. Brassó, el seu prior, com a abat coadjutor. Després de vint anys, deixa el govern del monestir.

1963

14 de novembre.- Declaracions a "Le Monde".

1965

12 de març.- Surt cap a Viboldone.

1968

15 d'octubre.- Greument malalt, és tornat al país des de Milà.

21 d'octubre.- Mor a Barcelona. Grans manifestacions populars de dol, a Barcelona i a Montserrat.

Testimoni d'un recordat monjo figuerenc

Així el veia i així l'estimava el meu germà Gregori

Per Montserrat Minobis i Puntonet

L'Emili Casademont em demana que us parli del pare abat Aureli a través del que en pensava el meu germà. No és pas fàcil recordar tot el que ens havia pogut dir sobre la seva personalitat humana, religiosa i fins i tot política de l'ara recordat abat Escarré. Tota la premsa i, en general, tots els mitjans de comunicació, n'han parlat aquests dies a bastament. Però certament que sempre poden haver-hi coses a afegir a tot el que s'ha dit fins ara. En tot cas, m'haig de referir exclusivament a allò que, en algunes cartes, el meu germà Gregori ens deia sobre el pare abat de Montserrat.

ANIMÀ ELS MONJOS
JOVES A TROBAR
UN NOU CAMÍ

Tot fullejant-les, les meves germanes i jo, hem trobat alguna que altra referència sobre ell. S'ha de tenir en compte que l'abat Aureli fou el qui impulsà els estudis dels monjos més joves (entre ells, hi havia el meu germà i els qui avui es troben a Cuixà) en universitats estrangeres. Ell fou qui els animà a celebrar a Montserrat aquells colloquis que esdevingueren un aplegament a l'entorn del Mo-

nestir de Montserrat dels joves catalans d'aquells anys. Ell fou qui, potser sense compartir clarament els seus ideals, els anima, sense dir-los explícitament, a trobar un nou camí que, com tothom sap, acabà duent els monjos a Cuixà (això succeïa justament quan el meu germà es trobava greument malalt i el pare Aureli empenia el camí de l'exili). I precisament el mateix dia en què l'abat Escarré es veia obligat a deixar el seu monestir, els seus monjos i el país que tant estimava, donant proves d'aquesta seva extraordinària humanitat de pare i d'amic celebrava la missa en una petita habitació de clínica, on jeia un dels seus monjos... el meu germà Gregori.

LA CRISI
MONTSERRATINA...

Hi ha una carta del meu germà, datada a París el 17 de desembre de 1964, en la qual explica el procés que s'està seguint a Montserrat i ens dona la notícia que després esdevindria "bomba" i motiu de crisi al monestir benedictí.

Diu, entre d'altres coses: "... Sé que la notícia corre molt per Barcelona. És el comentari con-

tinuat en els ambients veïns i allunyats de Montserrat. Notícia que alegre i deixa perplex a molta gent. Cal que us la cuni-qui. Es tracta del següent: ja està, a hores d'ara, oficialment aprovat, per part de Montserrat, que, de moment, deu monjos anem a fer una fundació d'un nou monestir a Barcelona. Es tractarà de fer un monestir tal com les circumstàncies d'avui requereixen i tal com exigeix la condició dels qui estem destinats a fundar aquesta nova vida de comunitat monàstica-benedictina: sense pompositats innecessàries i donant un valor primordial a la vida intel·lectual i al testimoniatge de cara al poble català i cristià..."

Més endavant, el meu germà afegeix: "... Ah!, el pare abat Escarré també vindrà amb nosaltres deu. De manera que la campanada encara serà més grossa".

En la mateixa carta afegeix (i ho transcriu perquè penso que són de les coses que aquests dies no s'han dit) que: "...

Montserrat havia començat un procés d'atacament al poble i calia ser conseqüents a aquesta línia i calia obrir les portes del Monestir a aquest poble català, que avui necessita alguna cosa

més que folklore litúrgic o que els cants de l'Escolania, bé que les dues coses siguin boniques. Sí, són boniques, però són molt insuficients".

"ERA EL SANT DEL PARE..."

Evidentment, tot això que ens explica el nostre germà no hauria estat possible, segurament, sense el suport de l'abat Aureli. Naturalment, això ja dona idea del que podia significar per a aquell grup de monjos joves, disposats a treballar pel bé de la comunitat cristiana i del poble de Catalunya, la personalitat del pare abat Aureli M.ª Escarré.

Fent referència en una altra carta, anterior a la ja esmentada (aquesta de l'any 1952), a l'onomàstica de l'abat Aureli, escrivia: "... Era el Sant del Pare. Ell se sentia pare i, a la vegada, nosaltres fills i tots germans. Molt bonic!".

Efectivament. Així el veia i així l'estimava el meu germà Gregori. I així el veien i l'estimaven els seus monjos. I tots aquells que avui el recordem...